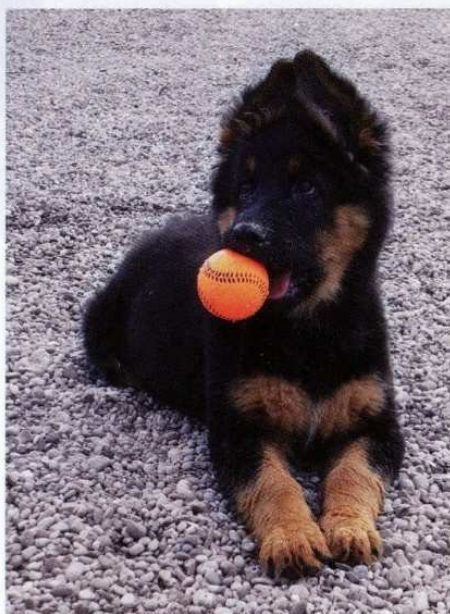

Chodský pes je české národní plemeno. Jeho historie sahá až do 13. století. Na Šumavě střežili nejdůležitější cesty vedoucí od Domažlic do Němec odnepaměti Chodové. Psi, kteří je doprovázeli, byli tvrdí, houževnatí a velmi odolní. Jejich povinností nebylo jen střežit pohraničí, ale byli využíváni i k pastevectví a stopování zvěře. O chodském psu psal již Jindřich Šimon Baar ve svých vzpomínkách na historii Chodska. Chodský pes se objevuje i na kresbách Mikoláše Alše, které doplnily román Aloise Jiráska Psohlavci. Toto historicky doložené plemeno však téměř upadlo v zapomnění. Pouze několik nadšenců se pokusilo sestavit okolo roku 1948 návrh k uznání chodského psa Mezinárodní kynologickou federací – FCI. Z dochovaných ústních informací vyplynulo, že nebyli zcela jednotní v názorech ohledně některých základních standardních znaků.

O jeho znovuvytvoření se kynologičtí odborníci začali pokoušet až v roce 1984, kdy byly v kynologickém tisku uveřejněny obrázky tohoto ovčáka s výzvou pro eventuální majitele. Několik čtenářů odpovědělo, že chodského psa mají, a tak začala první fáze regenerace.

Základem pro znovuvytvoření chodského psa byla fenka Bessy, pes Dixi a o něco později i pes Blesk. Od roku 1987 do roku 1992 bylo odchováno 35 vrhů štěňat. V letech 1993 až 1995 došlo ke zlepšení a sjednocení typu chodského psa a ustálení jeho kohoutkové výšky. Dnes je tento ovčák výborným rodinným psem, je to pes, jak se říká, „do nepohody“.

„Choďák“ je české národní plemeno, proto není mezi lidmi tolik znám a tak rozšířen. Půjďte-li se svým chodským psem na procházku, mnohokrát uslyšíte věty typu: „To je ale krásný vlčák, jakpak se jmenuje?“ nebo také: „Podívej, jakou má ten vlčák dlouhou a krásnou srst!“ Když pak řeknete, to je přece chodský pes, mnoho lidí se podívá, že takové plemeno vlastně ještě nezná...

těší, je velice učenlivý, hodí se tedy i pro začátečníky, kteří jistě ocení jeho, oproti podobným „ovčákovitým“ plemenům, menší velikost. Obecně platí, že co se jednou naučí, již nezapomene, proto je nutná důslednost, aby se pes neučil chyby. Učí se velmi snadno, ale ne donucovacími metodami - práce ho musí bavit. Lépe se učí aktivní cviky než cviky ve své podstatě nudné, jako je třeba odložení apd. Lpí na svém pánovi a pánova radost mu činí potěšení. To je dobré zohlednit při výcviku - hlavní motivací choďáčka je často nakonec radost ze spokojenosti pánička.

Chodský pes je ovčák, potřebuje tedy zaměstnání. S člověkem velmi rád spolupracuje a práce ho

Choďák je rád chválen, miluje odměny v podobě jídla i míčku. Je to vášnivý aportér, zbožňuje vodu, většinou snáší jízdu automobilem a je to temperamentní pes, který se dobře cvičí, když se stále něco nového děje. Nesnáší stereotyp. Když na svém choďákoví vidíte, že už ho výcvik nebaví, nemá cenu pokračovat dál, udělejte přestávku třeba ve formě hry.

Prečo práve ten môj?

Spracovala Dominika Šusterová

Dovolili sme si položiť zopár otázok o predstavovanom plemene dvom ľuďom, ktorí sa aktívne podieľajú na jeho vývoji. Dnes odpovedá poradkyňa chovu chodského psa pre Prahu, stredné, južné, západné a severné Čechy, pani Lenka Fejerová, a známy a skúsený chovateľ, pán Karel Peroutka.

Prečo ste sa rozhodli práve pre chodského psa?

Lenka Fejerová

Vždy se mi líbil německý ovčák s dlouhou srstí, ale bohužel nemohl na výstavy a do chovu, proto jsem se sháněla po jiném, alespoň podobném plemeni. V roce 1989 jsem se seznámila s chovatelkou p. Schmidovou a zamluvila si u ní pejška. S tímto psem Baldur Santana jsem jezdila po výstavách a snášela posměšky i od rozhodčích, což je to mám za křížence. Ale neodradilo mě to a propagovala jsem naše české plemeno kde se dalo, zájem a zvědavost byl velký. Vyhovuje mi nejen vzhledem, ale hlavně pro svou povahu.

Karel Peroutka

Chodského psa jsem poprvé viděl na obrázku v časopisu Chovatel, někdy v devadesátých letech. Byl jsem doslova okouzlen tímto krásným plemenem. V té době jsem choval exotické ptactvo a jejich chov mi zabíral většinu času. Jako psa kámoše jsem vlastnil středního knírača a na dalšího psa nebylo pomyslení. Po umrtí mého psa jsem začal hledat chovatelské stanice Chodských psů. Náhodou jsem našel nedaleko od nás chovatelskou stanici těchto psů a hned při první návštěvě v ní jsem si vybral moji první fenku Vitu od Strážné skály, která je dnes již zasloužilou matkou několika kvalitních vrhů v naší chovatelské stanici. Nedlouho potom se k nám dostala fenka Bela Agisto, o kterou se neměl kdo starat a měla skončit v útulku. Belu jsem si bral spíše jako kámoše, ale nakonec jsem se rozhodl pro uchovnění. Je pro mě potěšující, že se z nechtěného psa stala hrdá matka další naší fenky Beatricce z Letinské kovárny, která mi dělá velkou radost na výstavách, kde je úspěšná. Beatrice je prvním naším odchovem, který zůstal doma. Doufáme, že bude kvalitní pokračovatelkou našeho chovu. Chov chodských psů je pro mě velkým koníčkem, nebo vlastně koněm. Vždyť kdo poznal jejich nekonfliktní a veselou povahu, už by neměnil.

Ako dlho toto plemeno chováte?

Lenka Fejerová

Ve své chovatelské stanici z Gipova chovám již od roku 1991 a zůstala jsem plemeni věrná. Za roky, co se zabývám kynologií, jsem si vyzkoušela hodně ple-

men. Každé má nějaké to pro a proti. V Chodském psu se snoubí vše, co mi vyhovuje. Radost a chuť dělat s pánčkem kdykoliv a cokoliv do vysokého věku. Mám doma 11 a půl letou fenu, která je akční jako mladice a kdyby nebylo její šedivé tlamy, nikdo by ji její vysoký věk nehádal. Chodský pes je ovladatelný a nemá potřebu se prosazovat proti pánčkovi, ať už je mu 11 let nebo 80 roků. Je to sportovně založený pes, ale pokud majitelé nemají čas nebo dispozice, stačí mu procházky, miluje házení míčků, má vlohy na pasení, miluje děti a to všechny, nejen „vlastní“. Co se naučí nezapomíná, takže nepotřebuje (a ani mu nevyhovuje) dril při výcviku. U něj tak nějak platí 3x a dost... Cvik prostě víckrát v tu danou chvíli neopakovat. Prostě, za těch 20 let, co jej chovám, jsem spokojená a plemeno mi velice vyhovuje.

Karel Peroutka

Chodského psa vlastním od roku 2004 a od roku 2006 mám uznán název moji chovatelské stanice z Letinské kovárny. Název mé chovatelské stanice je jakýmsi návratem do historie mé rodiny, která sahá až do roku 1690. Již tehdy byla u nás kovárna. Více než 300 let stará tradice byla ukončena mým dědečkem. Tedy alespoň jménem CHS bude tato tradice uchována dál.

Máte doma aj iné plemená psov, prípadne iné zvieratá? Ak áno, aký majú vzťah k Vaším chodským psom?

Lenka Fejerová

Mám i jiná plemena - v současné době belgického ovčáka - tervuerena a malého německého špice. Spolu s chodskými psy mi vyrůstal i malý knírač a německý ovčák. Chodský pes je přízpusobivé plemeno, bezkonfliktní. Nikdy jsem neměla žádný problém s jinými psy ani s kočkami, které občas na naši zahradu vlezou. Měla jsem i papouška Aru Araraunu, s ním si také vytvořily krásný vztah.

Karel Peroutka

V naší chovatelské stanici chovám jen Chodské psy. Jiná zvířata nechovám, chov exotického ptactva jsem kvůli nemoci musel zanechat. Jediným „zvířátkem“ u nás je Gekon Zední – tedy chodský pes. Vzhledem k tomu, že Gekon a jiný pes se u nás moc často nepotkají, tak je jejich vztah naprosto dokonalý, ale jinak je chodák naprosto bezproblémové plemeno, které se snese s každým zvířetem.

Zúčastňujete sa výstav či iných kynologických podujatí?

Lenka Fejerová

Moc mě baví výstavy. Ne jen jako diváka, ale i jako aktivního vystavovatele. Svě chodské psy (a nejen je) vystavuji od roku 1990. Jako poradce jezdím také na svody a bonitace, nevyhýbám se ani výcviku. A když je čas a podmínky, skládáme i zkoušky. Několik let jsem byla výcvikářem na cvičišti v Braníku, kde jsem se snažila chodské psy propagovat.

Karel Peroutka

Navštěvuji většinu výstav psů v ČR, jak jako vystavovatel, tak jako divák. Největší úspěchy na výstavách mám se svou fenkou Beatricce z Letinské kovárny, se kterou si její úspěchy opravdu užívám, asi jako každý chovatel se svým odchovem. Na každé výstavě jde nám „chodáčkářům“ hlavně o propagaci tohoto národního plemene, které ještě není mezinárodně uznáno FCI.

Čo by ste popriali českej a slovenskej kynológii?

Lenka Fejerová

Hlavně slušné a poctivé chovatele, bez nichž to nejde a podporu institucí i veřejnosti. Také přeji více spolupráce a více výstav. A podporu pro národní plemena.

Karel Peroutka

Všem, kteří se kolem kynologie jak v Čechách, tak na Slovensku „motají“, přeji zdraví a mnoho elánu pro práci, které je kolem psů dost a dost. A moje osobní přání je, aby byl. Chodský pes mezinárodně uznán FCI.

Nám neostáva nič iné, len sa pridať k želaniam a taktiež popriať veľa či už osobných alebo kynologických úspechov v nasledujúcom roku 2011, no i v tých, ktoré prídu po ňom.